

Molitev združi me s Tebój iskréna.
 O Bog, na križu tu visèč pred mano,
 Življenje moje Tebi je poznano,
 Grešíl sem zoper Tebe in nebésa,
 In sodbe Tvoje jeza me pretrésa,
 O Ti, ki dél si nekđaj tolovaju:
 „Zaupaj, danes še boš z mano v rajú“
 Odpusti tudi mēni strašne gréhe,
 V potrto srce sladke lij utéhe!
 Življenje nôvo hočem zdaj pričeti,
 S Tebój in svetom spravi me pokora —
 Spoznati grešni svet ob mēni mora,
 Da niti v strastih, niti v šumnem sveti
 Mirú ne najde, kogar v hudobije
 Zavêla so življenja tērna pota.
 Edino v Bogu duša odpočije,
 Z močjó nebeško strastim se izmota:
 Kdor s potov pravih je v življenji zášel,
 Le v Bogu mir bo in uteho nášel.

Jos. Volc.

Ne k vodi!

Ík prijaznega potoka stoji na samem Šimovčeva hiša, lep dom, prostorno poslope. Pa je tudi potrebno, da je hiša velika, zakaj štirje domači sinovi, Franek, Matevž, Lovro in Vinko kar ne morejo živeti na tesnem. Sicer pa rabijo Šimovčevi tudi marsikak k-tiček, da spravijo senó žito, prikubo in poljsko orodje. Potem pa pomi-lite še to-le: štiri posteljice za štiri mlade junake, zibelka za malo Jerico, mize, stoli, klopi, omare — vse to mora biti tudi pod streho. Seveda po letu in o lepem vremenu bi se vže še ležalo pod milim nebom, ali kaj bi vi rekli, da bi se vam pripetilo kaj takega po zimi ali kadar gre dež, sneg?

Bilo je neko nedeljo popóldne. Jednajstletni Franek in leto mlajši njegov bratec Matevž sta se bila baš vrnila iz cerkve od krščanskega nauka. Mati je péstovala Jerico in varovala dom, Lovro in Vinko sta bila pa še premlada, da bi hodila debelo uro daleč v cerkev, ostala sta toraj pri materi. Samó očeta Šimnovca še ni bilo domóv; zapoznil se je nekoliko, ker je šel kupovat v prodajalnico nov lemež.

„Pojdite malo na vrt, kdo vas bode poslušal! Ne vem, kako je to, da nikdar niste mirni, kadar ste vsi štirje skupaj? — Pst, le potihoma pojdite venkaj, Jerica bo spala, ravnokar mi je zadremala v naročji,“ velevala je mati razposajencem.

Pa so jo udrli, da se je vse potreslo in da se je Jerica vnovič predramila. Toda mati jo je naglo utolažila in položila v zibelko, kjer je brž utihnila in zamizžala. Oni štirje zunaj pa so kričali, da je šlo vse skozi ušesa; Šimnovka jih je šla mirit. Na vežnem pragu so se srečali.

„Mati, málico!“ stopili so okrog matere ter prosili kruha.

„Palico, ne pa malice,“ zapretila jim je le-tá, „ker ste tako razposajeni. Tiho, če ne, pestovali bode te Jerico.“

Tega so se pa zbal in šepetaje obljubili, da bodo popolnoma tihi in pridni. Dobili so vsak velik kos kruha.

Na vrtu sedite in igrajte se, pa nikar ne kričite! K vodi mi pa kratko malo ne hodite, da se kdo ne ponesreči! Vzlasti preko brvi ne smete; saj še veste, kako se je óni dan zbedel Lovro v hosti, da se mu je naredil črni mehur na nogi,“ opominjala je mati.

„Tja pa vže ne; še sedaj se mi ni čisto zacelilo,“ zatrjeval je Lovro.

„Saj bomo samó na vrtu,“ obetali so drugi trije in vsi so šli sedet pod debelo jablano. A še niso dobro pojedli kruha, pa so se vže naveličali sedenja.

„Vsaj na solnce se preselimo,“ svetoval je bratcem Franek.

„Pa res, na travnik stecimo; kdo bo prvi tam?“ dejal je Matevž. „Kar v vrsto stopimo!“

„Franek, ti si preveč spredaj,“ ugovarjal je Vinko najmlajši izmej vseh; „takój deni desno nogo nazaj!“

„Pst, mati nas bode slišala, ne smemo govoriti tako glasno,“ miril je Lovro, ker je Vinko preveč upil. Nato pa so se vender-le sporazumeli in jo brzih nog popihali na travnik poleg vrta. Matevž je prehitel vse, celó Franeka, da-si je bil starejši. Lovro je dolžil komaj ozdravljeno nogo, Vinko pa je bil kajpada zadnji.

„Takó je lahko,“ hudoval se je, „ker je Matevž prezgodaj stekel! Mi smo čakali, da bi rekel Franek „tri,“ ti, Matevž, pa se nisi ravnal na besedo „tri.“ Pa so bili zopet v živahnem pomenku: Matevž je dokazoval, da se ni nič pregrešil, bratje so trdili svojo — no, to je bilo dobro, da so bili dovolj daleč od hiše!

Nekaj časa jim je bilo všeč na travniku; skakali in tekali so, da se je zemlja tresla in marsikatero travico so neusmiljeno poteptali ter ti in óni cvetki odbili mlado glavico. Ali dolgo jim tudi tu ni bilo obstanka.

„Tukaj ni nič, pogledjte, kar vroče mi je vže,“ tožil je Franek. „Veste, kaj? Tam v hosti vem jaz, kje raste srobót. Dajmo in naredimo si gugalico, to bode veselje!“

„Glej, glej, pa res, da nam ni to vže davno prišlo na misel!“ bil je Matevž takój pripravljen.

„Onostran brvi ne smemo,“ ustavljal se je Lovro, dobro se spominjajoč hudega črnega mehurja in obljube, s katero je potolažil malo poprej mater.

„Saj te še treba ni; z Matevžem bova lahko vse sama naredila,“ zavrnil ga je Franek ter jo mahnil preko brvi. Matevž se tudi ni obotavljal; Lovro je pač malo pomišljal, a videč, da ga nihče ne vidi, pridružil se je tudi bratoma. Jedini Vinko ni hotel za njimi.

„Mati je rekla, da nè!“ govoril si je. „Jaz vže ne grem. — Pa saj tudi ne bode tako prijetno, nè! Dobro vem, da bi me ves čas odrivali, nazadnje bi bil pa doma vender-le tepen, če bi zvedeli, kje smo bili.“ Po tem samogovoru je bil bolj zadovoljen, kakor prej, ko je dirjal z bratec po travniku. Sredi brvi je stopil ter gledal ribe v potoku.

Oni trije pa so tačas res staknili dokaj srobota ter polagoma spletli močno vrv in jo privezali na dveh mestih na debelo hrastovo vejo. Pripravna pač ni bila ta gugalica, a za silo je bila vender-le dobra. Našim trem znancem je bila celó tako všeč, da so se komaj zvrstili.

„Dvajsetkrat se bodem zaujčkal, potem pa vsak drug tudi tolikokrat,“ posredoval je Franek ter prvi stopil v zanjko, poprijel se z rokami srobotove vrvi, Matevž ga je poganjal, Lovro je pa štel.

„Dvajsetkrat!“ naštel je slednji. „Sedaj pa Matevž; le brž doli, Franek!“ zahteval je Lovro, ker se je bal, da bi predolgo ne prišel na gugalico.

„Joj, oče gredó!“ vzklikne ta trenotek Matevž, ki se je ozrl na stezo, po kateri se je prihajalo iz cerkve.

Brata pogledata preplašena tjà, in brž jo urežejo vsi trije, kakor bi jih veter nesel. Vše so pri brvi, ne govore pa nič, da bi jih govorica ne izdala. Vinko, ki je bil še vedno na brvi, ne slutí, zakaj óni trije tako tekó, temveč misli, da se zopet skušajo, kdo ima urnejše pete.

„Oče gredó, vrnimo se na vrt,“ izpregovori Lovro, ki je komaj sopihal za Matevžem in Franekom, ki sta bila vže na travniku.

„Tresk! — Štrbunk! — O Marija!“ začul je Lovro, ki je bil trdo stopil na trhlo desko, tako naglo drugo za drugim, da iz prva ni vedel, kaj se je zgodilo. Še le konec

brvi se je prepričal, da je ulomil Vinku desko pod nogami. Ubožčeku je zmanjkalo tál in predno se je utegnil prijeti za brvino ograjo, bil je vže v vodi.

„Moj Bog, zdirjal je nagloma domóv po mater ter klical: „Mati, mati! Bog pomagaj, Vinko je padel v vodo!“

Najmodreje pa je brezdvomno ravnal Lovro. Prav pri brvi je rastlo precejšnje drevesce. Z jedno roko se ga je oprijel Lovro, drugo pa je pomolil Vinku, kateri se je vže utapljal. Srečno ga je izvlekel iz potoka ter mu gladil mokre lase in ožemal premočeno obleko.

Od doma je prihitela prestrašena mati, tudi oče je pospešil korake, ker je bil začul velikanski krik svojih sinov, ter dospel k brvi baš takrat, ko je spravil Lovro bratca na suho.

Kar se je pa pozneje godilo, brez truda lahko sami uganete, dragi prijateljčki moji. Le to vam svetujem in nalagam kot sveto dolžnost: radi slušajte svoje stariše, saj vam velevalo samó to, kar je v vaš prid, in previdni bodite povsodi ker človek nikoli ne vé, kje in kdaj ga čaka nesreča.

Kajtimar.

